కథ

'కలల మనిషి'

వి. చంద్రశేఖరరా

సమయం ఏడున్నర.

గది నిండా లేత వెలుగు. ప్రవాహంలా శబ్దాలు. లేచి కిటికీలు, తలుపులు గట్టిగా బిగించి, ప్రపంచం నుండి తనను, తన గదిని వేరు చేశానని తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు సత్యప్రకాశం. తలుపులు, కిటికీలు వేశాక, గదిలో తను కాక మరో ప్రాణి కూడా ఉన్నట్టనిపించింది. బొయ్ బొయ్ మంటూ తిరుగుతున్న ఫాను, ఫాను తాకిడికి రెపరెప మంటున్న పుస్తకం, శరీరంపై నిర్లజ్జగా ప్రయాణిస్తున్న దోమ, నలిగి ముడుతలు పడి చాలా యేళ్లుగా శవాలపై కప్పడానికి వాడుతున్న గుడ్డలా ఉన్న దుప్పటి–ఇవేమి కాదు. మరింకేదో అసహనంగా కదిలాడు సత్యప్రకాశం. సొరుగులో ఉన్న గాజుసీసా, దూదితో, గాజుగుడ్డలో చుట్టిన చిన్నమూట గుర్తుకొచ్చింది. ఊపిరి ఆగిపోయినట్లుగా, భయమో వణుకో– తెరచి చూడాలని కోరిక. 'ఊహు! ఇప్పుడు కాదు. ఇంటిలో మనుషులందరూ వెళ్లిపోవాలి!' అనుకున్నాడు.

అతని రాత్రులన్నీ కలత కలతగానే గడిచిపోతాయి. బలంగా లోపలికి దిగబడిన బాకులా, ఒక భీకరమైన కల– అతని రాత్రిని అంటి పెట్టుకునే ఉంటుంది. మెలుకువలోకి కూడా ప్రయాణించి, లోలోపల కుళ్లులా ఉంటుందా కల. ఉదాహరణకు, రాత్రి వచ్చిన కల అతని శరీరం హఠాత్తుగా కుంచుకు పోవటం మొదలుపెట్టింది. "హనీ! ఐ ష్రంక్డ్ మై బాడీ!" అంటూ ఇంగ్లీషు పాటేదో హమ్ చేస్తుండగా, అతని యాభైయేళ్ల ముసలి కొవ్వు పట్టిన శరీరం, మూడు నెలల శిశువు శరీరంలా మారి– "శిశువు కాదు పిండం! పీటస్!" వెనక నుండి ఎవరో అరుస్తున్నారు. "ఇంతకీ ఆ పిండం బతికి ఉన్నట్టా? చచ్చినట్టా?" ఆ గొంతు అతనిదే, శిశువు నిర్జీవంగా గాలిలో తేలుతూ– "శిశువు కాదు! పీటస్! చచ్చినది!" మళ్లీ అరుస్తున్న గొంతు. అరుపుల మధ్య మెలకువ వచ్చింది. నిస్సత్తువ, దుఃఖం, అపరాధ భావం. అతని ఉదయాలన్నీ ఇట్లాగే వుంటాయి.

నిజానికి ఇవాళ అతను చాలా సంబరంగా ఉండాల్సిన రోజు. నిన్నటి నుంచి అతన్ని "శుభోదయం" వార పత్రికకు ఎడిటర్‌గా ఎలివేట్ చేశారు. శుభోదయం వారపత్రిక ఎడిటర్ సత్యప్రకాశం మాస్ట్‌హెడ్ కింద అతని పేరు దేశమంతా చదువుతుంది.

ఇంటర్‌నెట్‌లో చొరబడి అతని పేరు గ్లోబల్ విలేజి మొత్తం పాకుతుంది. సంబరంగా ఉండాల్సిన విషయమే. కానీ అపశకునాల్ని సూచించే తీతువు కూత ఉండీ ఉండీ మోగుతుంది. నొప్పి గానీ, ఆనందం గానీ తెలియనితనం, శరీరంలోకి ప్రవేశించినట్లు, గొప్ప ఆనందమేదీ కలగడం లేదు.

బయట, గది అవతల ఇట్లాంటివే చాలా గదులు. చాలా సేపటి క్రితమే మేలుకొని చప్పుడు చప్పుడుగా ఉన్నాయి.

పెద్దపెద్దగా 'ఏ' ఛానల్ కేకలు. కేకల మధ్య నన్నని ఈలపాట. కొడుకు సుందరం గది. రేబాన్ గ్లాసులు, డెనిమ్ జీన్స్, చిల్డ్ బీరు, పబ్‌లు, కళ్లలో బ్లూ ఫిలిమ్ రీళ్లు, ఏమిట్రా యిదంటే 'జస్ట్ ఫన్' అంటూ కన్ను గీటుతాడు. హీరోహోండా. వీపుపై క్యారీబ్యాగు. పెంటియమ్, కోబాల్, ఐబియమ్, ఎప్పుడూ కంప్యూటర్ భాషే మాట్లాడుతాడు. బ్యాక్ పాకెట్‌లో పాస్‌పోర్టు, వీసా అప్లికేషన్ అమెరికా నా చివరిగమ్యం అంటాడు.

నిన్నరాత్రి పబ్‌లో గొడవైంది. కత్తితో అతనిపైకి దూకాడో యూనివర్సిటీ కుర్రాడు. చేతిపై గాయం. అడ్డుగా వెళ్లిన సుందరం గర్ల్‌ఫ్రెండు చెంపపై అంగుళం లోతుకు దిగబడింది కత్తి. రక్తంతో తడిసి ముద్దయిన ఆ అమ్మాయిని ఇంటికి తెచ్చాడు సుందరం.

సత్యప్రకాశం భయంతో బిగుసుకు పొయ్యాడు. "లేనిపోని లంపటం! పోలీసులు, కోర్టులు, ఇంటిపై రౌడీల దాడి. ఆ పిల్లను రోడ్డుపై వదిలేసిరా!" అన్నాడు. "ఛో!ఛో!" ఆ పిల్లను కసిరాడు. రోషంతో ఆ పిల్ల బయటకు వెళ్లిపోయింది. ఇంటిమధ్య రక్తపు మరక. బకెట్ నీళ్లు తెచ్చి గుమ్మరించాడు. కొడుకు కోపంగా అన్నం కూడా తినకుండా గదిలోకి వెళ్లాడు.

మరోగది అతని భార్య సుశీలది. ఆ గది ఎప్పుడూ ఈసురోమంటుంది. ఆవిడకు రొమ్ము కాన్సరని చాన్నాళ్లు భయపడ్డారు. ఆపరేషన్ చేసి రొమ్ము తొలగించాల్సి వస్తుందనుకొన్నారు. ముక్క

త్రిపురనేని గోపీచంద్ లేని లోటుని తీరుస్తున్న వి. చంద్రశేఖర్ రావు గారి కథాపరంపరలో మరో మంచి ముత్యం.

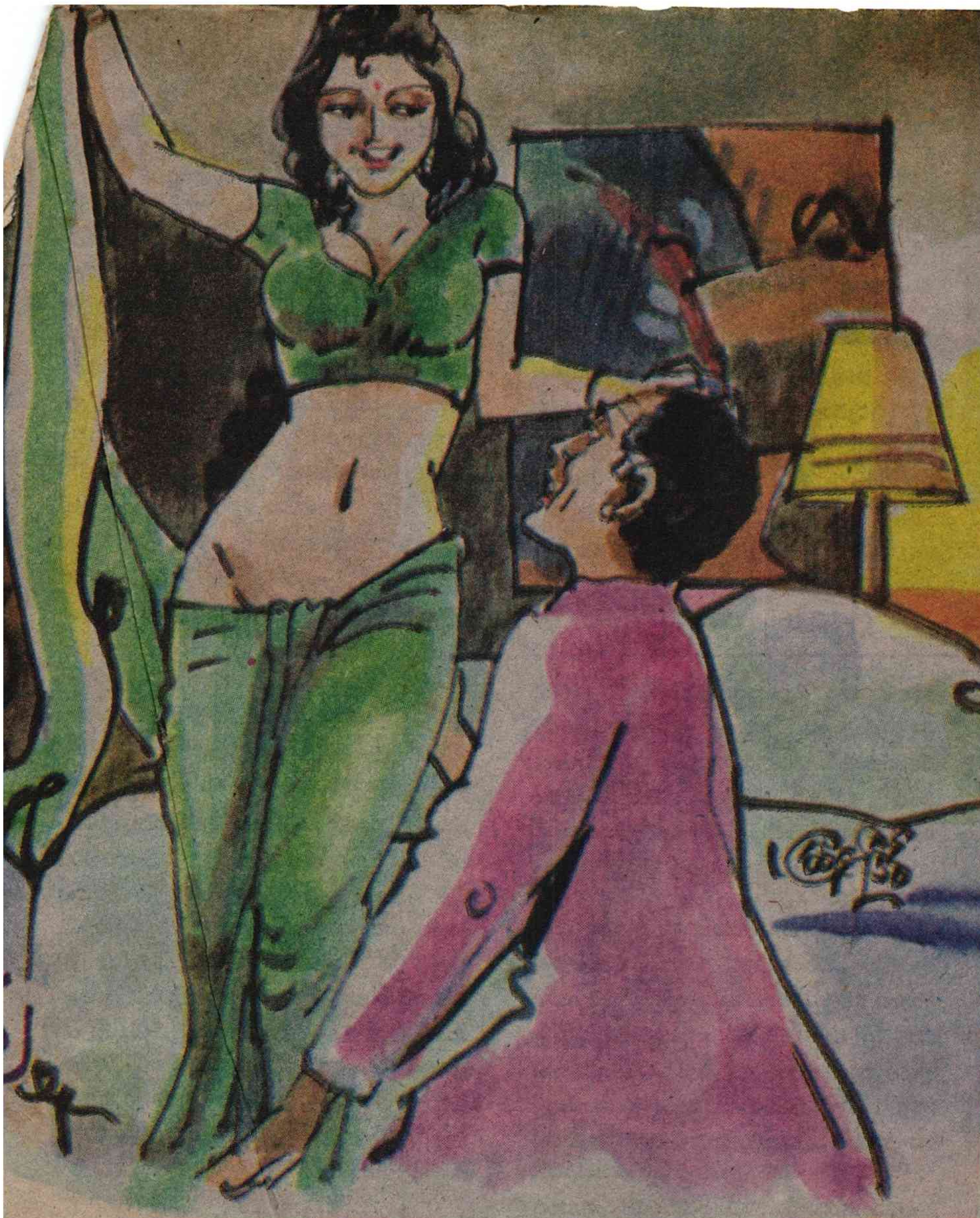

తీసి పరీక్ష చేసేవాక పెద్ద ప్రమాదమేదీ లేదని తేల్చారు. మామూలు గడ్డే అన్నారు. కానీ సత్యప్రకాశానికి మాత్రం ఆవిడో భయం గొలిపే కాన్సర్ క్రిమిలా కనబడుతుంది.

ఆ గదిలోకి వెళితే గదిపొడవునా కొక్కేలు తగిలించి, ఆ కొక్కేలకు కోసిన స్తనాలు వేళ్లాడదీసినట్లుగా తోస్తుంది. ఆ గది చాన్నాళ్లపాటు అతని కలల్లోకి వచ్చేది. ఒకటే కల- పదే పదే వచ్చేది.- అతని భార్య ఆఫీస్ నుంచి వస్తూనే, అలసటగా వస్తుంది. వచ్చి స్తనాలు రెండూ గోడకు తగిలించి, స్నానానికి వెళుతుంది. స్నానం అయినాక, తాపీగా స్తనాలు చేతుల్లోకి తీసుకొని సోప్‌తో బ్రష్ చేసి, స్ప్రే చల్లి, ఫ్రిజ్‌లో పెడుతుంది. రాత్రి ఎప్పుడో మంచినీళ్ల కోసం ఫ్రిజ్ తీస్తే, అక్కడ నునుపుగా, పాలరంగులో మిల మిల లాడుతూ- కెవ్వున కేక వేస్తాడు- భార్యను చూసినప్పుడల్లా అతనికి ఈ కలే గుర్తుకొస్తుంది. ఎప్పుడన్నా ఒంటరి రాత్రుల్లో, మల్లెపూలు, మంచిచీర, వెచ్చని మూడ్‌లో ఆవిడ అతని గదిలోకి వస్తే- వెంటనే లైట్లు తీసివేస్తాడు. "ముద్దు పెట్టుకుంటూ అట్లా కళ్లెందుకు మూసుకుంటారు?" అని చాలాసార్లు విసుక్కుంటుంది అతని భార్య.

ఇంటి బయట, మూలగా వున్న గదిలో- చలనం లేని వస్తువులా వాళ్ల అమ్మే. ఆవిడకు ఇష్టం లేకపోయినా బలవంతంగా ఈ నగరపు అడవిలోకి లాక్కువచ్చాడు. పల్లెల్లో గొడవలు,కొట్లాటలు! "అయితే ఏంటంటా?" ముసలమ్మ విసుగ్గా అరుస్తుంది. కొట్లాటలు, తగాదాలు, దెబ్బలు, నెత్తురు, పోలీసులు, కోర్టులు! "అయితే ఏంది? అయ్యి చూసి భయపడి పారిపొమ్మంటావా?" అని నసుగుతుంది. "నీకు పదేళ్లప్పుడు నీ నాయన పొయ్యాడు. ఈ వలభై యేళ్లు లేని బయ్యం, యిప్పుడేమొచ్చింది నాకు!" అని కూడా అంటుంది. నరానికి తెగి, భుజంపై నుండి వ్రేలాడుతుంది. ఎర్రగా రక్తం కారుతూ, ఈగలు మూగి- ఈ కల రావటం మొదలు బెట్టినాకే వాళ్లమ్మను సిటీకి తీసుకొచ్చాడు.

సమయం ఎనిమిదిన్నర. "ఆఫీసుకు వెళ్లరా?" సుశీల గది బయట నుంచి అరచింది. సమాధానం యివ్వలేదు - అతను. "కాస్త లేచి అట్లా హాస్టల్ కన్నాపోయి, ఆ పిల్లకెట్లా ఉందో చూసి రాకూడదూ?" దానికీ సమాధానం యివ్వలేదు! "టేబుల్‌పై అన్నీ సర్ది ఉంచాను. అన్నం తిని వెళ్లండి! ఆఫీసుకు!" అంటూ ఆవిడ ఇంట్లోంచి నిష్క్రమించింది. గంట ప్రయాణం చేయాలి ఆవిడ. మెహదీపట్నంలో ఆవిడ ఆఫీసు.

రెండో గదిలో కూడా హడావుడి వచ్చింది అయితే రోజట్లా ఆ గదిలో చప్పళ్లు, కేకలు లేవు. మూకీ సినిమా సాగుతుంది. కొడుకు NIIT కి కాబోలు బయలుదేరాడు. "కంప్యూటర్ భాషలు, ఇదో కొత్తమతం! రా! బాప్తీసమిస్తా" నంటూ చాలాసార్లు సత్యప్రకాశాన్ని విసిగించాడతను. అతని అడుగులు వినిపిస్తున్నాయి. హీరోహోండా చప్పుడు బుర్రు మంటూ వినిపించింది. సో! రెండో మనిషి కూడా నిష్క్రమించాడు.

బయట మూలగదిలోంచి టప్, టప్ మంటూ చప్పుడు. వాళ్ల అమ్మే! నిద్రపోతూ, నిద్రపోతూ మధ్యలో మంచంపై నుంచి లేచి, పాత చెప్ప తీసుకొని టప్ టప్ మని నేలపై కొడుతుంది. అసంకల్పితమైన అలవాటు ఆమెకు. బీడుపడ్డ నేలలు-తేళ్లు పాములు ప్రాకే నేలలు- పొలంలోనే ఇళ్లు వేసుకుని- సాగు చేశారా నేలల్ని. చిన్నప్పుడు మంచం పక్కన దుడ్డుకర్ర, పక్కక్రింద తేలుమందు పెట్టుకొని పడుకునే వాళ్లు. అతను నిద్రపోతుంటే మంచం పక్కనే కూర్చుని- పాత చెప్పతో టప్ టప్ మంటూ తేలు పిల్లల్ని చంపుతూ కూర్చొనేది. అట్లా రాత్రంతా మేలుకొనే వుండేది. ఇప్పటికీ ఆ అలవాటు ఒక అసంకల్పిత చర్యలా ఆవిణ్ణి అంటిపెట్టుకొని ఉంది.

టప్ టప్ శబ్దం ఆగింది. బయటకు వెళ్లి ఉంటుంది వాళ్ల అమ్మ. అట్టా కాసేపు బయట తిరగాలని ఆవిడ కోరిక. ఎదురు వీధిలో పాలు పోసే వాళ్ల దగ్గరకు, పార్కు దగ్గరకు వెళ్లి ఉంటుంది.

సమయం, తొమ్మిది. ఇల్లంతా ఖాళీగా-చప్పుడు లేకుండా ఉంది. గదిలో ఇంకా తలుపులు కిటికీలు మూసే వున్నాయి. అతని ఉనికిని, ఆలోచనల్ని పసిగట్టేవాళ్లు ఎవరూ లేరని నిర్ణయించుకొన్నాక- సొరుగు తీసి గాజు సీసా బయటకు తీశాడు. "ఊహు! ముందు మోహిని గురించిన జ్ఞాపకాల్ని బయటకు తీయటం న్యాయం" అనుకున్నాడు.

సత్యప్రకాశంలో కొత్తగా మొలుచుకొచ్చిన లైంగిక స్వప్నం మోహిని. "నన్ను ముద్దాడండి! నా కళ్లు నీలాలై, నేనొక ద్రవాన్నై పోయేదాక ముద్దాడండి!" ఒక ఏకాంతంలో మోహిని అన్న మాటలు. "రా!

కృష్ణవంశీ కి డిసైడింగ్ సినిమా

రామ్‌గోపాల్ వర్మ దగ్గర పనిచేసినా, ఆయన ప్రభావం తనమీద పడకుండా కేవలం టెక్నిక్‌నే ఫాలో అవుతూ తనదైన శైలిలో సినిమాలు తీసి మంచి దర్శకుడుగా పేరు తెచ్చుకున్న కృష్ణవంశీకి ఈమధ్య చేసిన సినిమాల రిజల్టు అంతగా తృప్తి నివ్వలేదట. అందుకే కసిగా చేస్తున్న 'అంతఃపురం' సినిమా తనకి డిసైడింగ్ సినిమా అవుతుందనుకుంటున్నారు.

నా చేతుల్లో, నా ముఖంలో, నా స్వేదంలో, నా ఆకలిలో, నా కోరికలో అంతటా కలిసిపో?" అని అతన్ని కవ్వించే ఇరవై అయిదేళ్ల మోహినిలో గొప్ప ఉద్వేగం, ఉత్సాహం!

సరిగ్గా మూడు సంవత్సరాలక్రితం ముచ్చట! శుభోదయం పత్రికను పెట్టాలని, ఒక డబ్బున్న ఆసామి అనుకున్నప్పుడు, రిటైరైన పెద్ద ఎడిటరు, సత్యప్రకాశంతో పాటు నలుగురు పేర్లు ఆసామికి రికమెండ్ చేశాడు. ఆసామికి 'మోహిని' పేరూ, మనిషీ బాగా వచ్చాయి. మోహినిని వర్కింగ్ ఎడిటర్‌గా పెట్టి పత్రికను మొదలుపెట్టాడు. మిగిలిన వాళ్లు సబ్‌లుగా ఉండి పొయ్యారు. మోహినికి షాడోగా ఉండిపోవటం మంటగా ఉండేది సత్యప్రకాశంకి. మోహిని అద్భుతాలు చేసే మనిషి! మామూలు వార్తను కూడా అందమైన కథలా చెప్పగల నేర్పు ఉంది. మూడు సంచికలు వస్తే గొప్ప అనుకొన్న శుభోదయం, ఈ మధ్యనే మూడో వార్షికోత్సవం జరుపుకుంది. "మసాల ఎక్కువ వేసింది! అందుకే క్లిక్కయింది!" అనేవాడు సత్యప్రకాశం కొత్తలో. మెహందీ బజారు. మీట్ యువర్ సైక్రియాటిస్ట్, ఈ వారం ఫోటో, కల చెప్పండి, భవిష్యత్తు తెలుసుకోండి, రోగ్స్ గాలరీ– చాలా శీర్షికలు పెట్టింది మోహిని. నాన్సీ ఫ్రైడే రాసిన 'మై మదర్ మై సెల్ఫ్' అనే లైంగిక ఫాంటసీల పుస్తకం తెలుగు అనువాదం వెయ్యటంతో శుభోదయం లక్ష కాపీలు దాటింది. మోహిని తిరుగులేని ఎడిటోరియల్ స్టార్‌గా మారిపోయింది.

మొదట్లో మోహిని అంటే సత్యప్రకాశ్‌కు చాలా భయం. మోహినే కాదు, ఆధునిక స్త్రీ ఎవరయినా అతనికి భయం కలిగిస్తారు. వాళ్ల నిర్భయత్వం, సెక్స్ గురించి ఎడాపెడా మాట్లాడటం అతనికి నచ్చదు. అతని లైంగిక సమయాలు చాలా మౌనంగా గడిచిపోతాయి. ఒక తప్పనిసరి అనుభవంగా ముగుస్తుంది. ఆ అనుభవమూ అత్మను అంటదు. మోహిని హఠాత్తుగా ఆర్గాజమ్ గురించి మాట్లాడుతుంది. మగవాళ్లలో కనబడే ఫార్టీ యియర్స్ సిండ్రోమ్ గురించి మాట్లాడుతుంది. ఇదంతా కంపరంగా ఉండేది సత్యప్రకాశంకి. మొదట్లో క్రమంగా, ఆ మాటలు వింత హాయిని, ఎరోటిక్ ఆనందాన్ని కలగించటం మొదలు పెట్టాయి. మోహిని పక్కనే ఉంటే 'కాంపోజ్' మాత్ర వేసుకున్నంత హాయి కలగటం కూడా అతను గమనించాడు.

"ఈ యిరానీ టీ హోటళ్లు, సాంస్కృతిక మేళాల్లాంటివి! ఎంత సందడి! రోడ్డుపై వందలాదిగా రంగుల కలల్ని పలకబోస్తూన్నట్లుగా– "అరె యార్ కైసా హై తూ? వో చోక్రీ బహుత్...ఆజ్ ఘర్‌మే చావల్ నహీ...అదు పెద్ద గూండా గురూ!...మస్తు సినిమా! ఏం ఫాయిదా లేదు...." ఈ ఉర్దూ పదాల్ని ఆ మనుషుల హడావుడిని చూస్తుంటే 'ఫెల్లిని' సినిమా చూస్తున్నంత థ్రిల్‌గా ఉంటుంది."

ఆఫీసుకువస్తూనే గలగలమంటూ వస్తుంది మోహిని. అప్పటికే ఆఫీసుకు వచ్చేసిన సత్యప్రకాశం దిగులుగా కూర్చుని ఉంటాడు. ఎప్పటిలాగే ఆ రాత్రి వచ్చిన కలల్ని నెమరు వేసుకుంటూ.

"సత్యా! హలో ప్రకాశం! ఏమిటలా, దిగులుగా, ఆత్మ గృహంలో బాంబులేమయినా పేలాయా?" అంటూ పలకరిస్తుంది.

ప్రకాశం ఉలిక్కి పడుతాడు. అతని రాత్రి కలలో బాంబులు పడటంతో మొదలైంది.

"ఐ హేడ్ ఏ డ్రీమ్..."

"నాకు ఉరిశిక్ష పడింది అన్నట్లుగా అట్లా దిగాలుగా చెబుతున్నావు– తలుపు తెరిస్తే చాలు బయటకు తోసుకు రావాలనే కలలు నాకూ చాలా ఉన్నాయి. డ్రీమ్ ఈజ్‌ది హైయెస్ట్ పాయింట్ ఆఫ్ లైఫ్ అంటాడు బెన్ ఓక్రీ, నైజీరియన్ కవి"

"ఇది మరణ వాఙ్మూలం లాంటి కల!" సత్యప్రకాశం గొంతులో దుఃఖపుజీర.

"ఎవరి మరణం?"

"పూర్తిగా విను!" అంటూ ఒక గంటసేపు అతని కలల బీభత్సాన్ని గురించి చెబుతాడు.

కలంతా విని "నువ్వో సైకియాట్రిస్ట్‌ని కలవరాదూ?" అంటుంది! పోనీ మన కాలమిస్టు డా.మోహన సుందరాన్ని చూద్దామా?" అంటుంది.

ఆ మాటవిని ఎందుకో బిగుసుకు పోతాడు సత్యప్రకాశం. అతనికి సైకియాట్రిస్ట్‌లంటే భయం!

ఇంకోరోజు, టీ మరకలు, సిగరెట్టుపొగలు, నేలపై ఆడుకునే కాగితాలు, చాలామంది మనుషులు క్రిక్కిరిసినట్లుండే ఆఫీసులోకి అందమైన సముద్రపక్షిలా వచ్చినాలేది. వస్తూనే బద్ధకంగా కూర్చున్న సత్యప్రకాశం పక్కన చేరి, "సూర్యోదయాల్ని, పక్షుల పాటల్ని నా ఒంటి నిండా అద్దుకొని వచ్చాను. నా శరీరాన్ని ఎక్కడయినా ముట్టుకో! " గొప్ప థ్రిల్ కలుగుతుంది!" అనేది. కంగారు పడేవాడు సత్యప్రకాశం. ఈ శరీరపు భాష, ఈ థ్రిల్ అతనికి అర్థం అయేవి కావు. ఆమెవైపు నిర్లిప్తంగా, బద్ధకంగా అట్లాగే చూస్తూ ఉంటాడు. "బయట వీధిలోన ఒక ముస్లిమ్ కుర్రాడు నిలబడి ఉంటాడు. ఇంటి దగ్గర నుంచి నన్ను ఫాలో అవుతున్నాడు. ఇక్కడదాకా వచ్చినాక, నా దగ్గరకి వచ్చి, ఉర్దూలో ఒక పోయమ్ చెప్పి, ఒంటి చేత్తో స్టైల్‌గా అభివాదం చేశాడు. ఆ ఉర్దూ పద్యం అర్థం ఏమిటో తెలుసా "నువ్వో సముద్రానివి! అదే పున్నమి రాత్రుల్లో పోటెక్కిన సముద్రానివి! క్వేక్ క్వేక్ అంటూనే లోపల వందలాది పక్షులు రెపరెప లాడుతున్నాయి. నీ శరీరాన్ని ముట్టుకుంటే తట్టుకోలేని శబ్దాలు. ఆ శబ్దాల హాయికి ఏ మగవాడైనా ఇట్టే చచ్చిపోతాడు. అందుకే దూరం నుంచి సలాంచేసి వెళుతున్నాను! అని. ఆ ముట్టుకునే ఛాన్స్ నీకిస్తున్నాను! రా!" అనేది మోహిని కవ్విస్తూ. ఒక్కోసారి మోహినికి కోపం వస్తే "అంకుల్!" అంటూ పిలిచేది. ఆ రోజంతా ముడుచుకొని ఉండేవాడు.

సరిగ్గా సంవత్సరం క్రితం, మోహినికి ఏక్సిడెంట్ అయ్యింది. ఆ ఏక్సిడెంట్ సత్యప్రకాశం, మోహిని సంబంధాల్లో గొప్ప మలుపు తెచ్చింది. మోహిని కైనెటిక్ హోండా ఒక జీపును గుద్దింది. మోహిని వెల్లకిలా రోడ్డుపై పడింది. పక్కటెముకలు విరిగి పైకి లేవలేని స్థితి. ఆ వెనకే వస్తున్న సత్యప్రకాశం.

మోహినిని రెండు చేతుల్తో ఎత్తుకొని హాస్పటల్‌కు చేర్చాడు. దాదాపు రెండు వారాలు మోహినికి సపర్యలు చేశాడు. డ్రస్సింగ్ చేయటం, అన్నం తినిపించటము. సత్యప్రకాశంలో ఇంత కరుణగల మానవుడున్నాడా అని ఆశ్చర్యపోయేలా సేవచేశాడు.

డిశ్చార్జి అయి తన ఫ్లాట్‌కు వచ్చిన తరువాత – రెండోరోజున రాత్రి నవ్వటి దీపంలా వెలుగుతున్న వేళ, నీరు నిండిన కళ్లతో థ్యాంక్స్ చెప్పింది మోహిని. హఠాత్తుగా పైకిలేచి, గొప్ప నాట్య భంగిమలో నిలబడి, శరీరంపైని చీరని, బ్లౌజుని ఒక్కొక్కటి క్రిందకు జార్చి, మౌనంగా, నగ్నంగా మారి అద్భుతమైన 'బ్యాలే డాన్సు' చేసింది. అదొక అద్భుతం, అదొక ఉత్సవం. తన శరీరాన్ని, పొంద

ర్యాన్ని ఒక భంగిమగా మార్చి అతనికి అర్పించింది. నా ప్రేమ ఇదుగో, అందుకో అంటూ అతని చేతుల్లో ఇమిడిపోయింది.

అది తొమ్మిదినెలల క్రితం ముచ్చట!

అక్టోబరు తొమ్మిది, అతను తన చావును కల గన్న రోజున, ఉదయాన్నే మోహిని ఫోన్ చేసి న్యూ సిటీ హాస్పటల్‌కి రమ్మంది! సత్యప్రకాశ్ గుండెల్లో భయం! ఆందోళన! "రెండు నెలలు నుంచి పీరియడ్స్ రావటం లేదు! ఇదుగో ఇప్పుడే డాక్టరు కన్‌ఫర్మ్ చేసింది! మనకో పిల్లాడు పుడుతున్నాడు!" అంది ఆనందంగా. సత్యప్రకాశం గొంతులో తడి ఆరిపోయింది! "ఎట్లా జరిగింది? మాత్రలేవో వాడుతున్నావుగా!" అన్నాడు నంగిరిగా! "వాడుతున్నాను! కానీ ఈ మధ్యనే ఎందుకో ఆపేయాలనుకున్నాను! అమ్మను కావాలనిపించింది!" "కానీ... నో..వీల్లేదు!" భయంగానేమో కానీ పెద్దగా అరిచేడు. "ఏం?" నవ్వుతూ రెట్టించింది. "నలుగురికీ తెలిస్తే బాగుండదు! నీ భవిష్యత్తు ఏమవుతుంది?" "నా వర్తమానం భవిష్యత్తు నువ్వే కదా!" సందేహంగానే అంది మోహిని. మోహిని కళ్లలో ఆశ! అభ్యర్తన! సత్యప్రకాశం నరాల్లో భయపు విషం. "నో! వీల్లేదు! వీల్లేదు!" హాస్పటల్ అనికూడా చూడకుండా పెద్దగా అరిచాడు. ఒక ఉన్మాదిలా అక్కడి నుంచి పారిపోతూ.

అక్టోబరు పది, ప్రభాకర్ అనే కుర్రాడిని, ఆఫీసు ముందరే దారుణంగా కాల్చి చంపారు. శుభోదయంలో అతడు చేరి నెల కూడా కాలేదు. తలలోంచి దూసుకుపోయింది గుండు. ఎర్రగా, జిగటగా మెట్ల దగ్గరే పడింది బులెట్. అతని చేతిలోని కాగితాలు చెల్లాచెదరైనాయి. కార్ల అద్దాలపై, గోడలపై పిచికారీలా రక్తం. చిట్లిపోయి రక్తం ధారలు కట్టిన ప్రభాకర్ ముఖం చాలారోజుల నుంచి కలల్లో వచ్చి వెంటాడేది సత్యప్రకాశాన్ని.

బ్లాక్ బాడ్జీలు, ధర్నాలు మోహిని పెద్ద ఎత్తున గొడవ లేవదీసింది.

సాయంకాలం ఆరుకు శవాన్ని మార్చ్యురీ నుంచి బయటకు తెచ్చారు. పరామర్శ కోసం, అచ్చు సత్యప్రకాశం కలల్లో లాగే– తెగిన చేతులు, వేళ్లాడుతున్న తల, ప్రకాశం బెదిరిపోయాడు.

సంస్మరణ సభలోనూ మోహిని చాలాసేపు మాట్లాడింది. అందులో 'సామూహిక నిశ్శబ్దం', 'ఎదురౌతున్న మరణం' అనే రెండు మాటలు మాత్రం సత్యప్రకాశం గుండెలకు కొక్కాలుగా తగులుకున్నాయి తలలోంచి దూరి రెండోవైపుకు ప్రయాణిస్తూ..

మీటింగ్ చివరలో ఎవరో ఉర్దూపాట పాడారు. "బ్రతికినంత కాలం ఇట్లా సొగిలి సొగిలి ఏడుద్దామా?" అనే అర్థం వచ్చేపాట. గుండె గుబులు గుబులుగా అనిపించింది. కళ్లముందు భయానకమైన అరుపు, రక్తం చిమ్మిన దృశ్యం, ప్రభాకర్ కరచాలనం చేస్తున్నట్లు, అతనితో సంభాషిస్తున్నట్లు– మీటింగ్‌లో ఉండలేకపొయ్యాడు.

భాగ్యశ్రీ పార్టీ

ఇప్పుడు బాలీవుడ్‌లో అర్థరాత్రివరకు ఎవ ర్రైనా వేసుకుని తిరగడం పాత విషయం అయిపోయింది. ఎందుకంటే అందులో మజా ఉంటుంది గానీ అసలు పని జరగదు కదా! అందుకే భాగ్యశ్రీ తన చెల్లెలు పూర్ణిమా పట్వ ర్ధన్‌ని నలుగురు కళ్లలో పడేలా చేయడానికి జాకీష్రాఫ్, పూజాభట్, ఇలా అందర్నీ పిలిచి పెద్ద పార్టీ ఇచ్చింది.

గంట తరువాత మోహిని ఫోను. "మీటింగ్ నుంచి పారిపోయి వచ్చావా? మరణం కన్నా హీనంగా బ్రతకొద్దు ప్రకాశం!"

మరో గంట తరువాత ఒక నిర్ణయానికి వచ్చిన వాడిలా, యమ్.డి. ఇంటికి వెళ్లాడు.

పైన ఆకాశం నల్లగా, పెద్ద కళేబరంలా ఉంది.

అక్టోబరు పన్నెండు, పదిగంటల సమయంలో, ఎప్పటిలా సెలయేరులా ప్రవహిస్తూ ఆఫీసుకు వచ్చింది మోహిని. కొత్త వాతావరణం ఎదురైంది. ఎడిటర్ రూము ముందు మోహిని నేమ్ ప్లేట్ తొలగించబడింది. లోపల సీటుపై సరికొత్త సఫారీ సూటులో సత్యప్రకాశం, కొత్తగా–దర్పంగా "రా! ఈవారం అంతా సెలవు పెట్టావటగదా!" అన్నాడు మెత్తగా, భయంగా. "ఈ విషయం నీకు అప్పుడే చెప్పగూడదనుకున్నాను. మేనేజింగ్ డైరెక్టరు, కొత్త ఎడిటర్ని అపాయింట్ చేశారు. పత్రిక స్టేల్ అయిపోతుందని, సర్క్యులేషన్ పడిపోతుందని..." నంగిరి నంగిరిగా సత్యప్రకాశం "ఎవర్ని కొత్తగా అపాయింట్ చేసింది?" అరుస్తున్నట్లుగా అడిగింది. "నువ్వా?" అంది ఆపుకోలేని నవ్వుతో.. .తప్పుల్లేకుండా తెలుగు ప్రోజ్ రాయలేవు! తెలుగు మాగజైన్ తప్ప కనీసం లైఫ్ మాగజైన్ కూడా చదవని వాడివి!" నవ్వుతూనే ఉంది మోహిని.

సత్యప్రకాశం కోపం తెచ్చుకోవాలని ప్రయత్నించాడు. కానీ ధైర్యం చాలలేదు. "జ్యోతిలో ఏదన్నా వేకెన్సీ ఉందేమో ట్రై చేద్దాము!" సీరియస్‌గా మారిపోయింది మోహిని. "కావాలంటే ఇట్లాంటివి లక్ష ఉద్యోగాలు సంపాదించుకోగలను. జీవితం ఒక ఛాలెంజ్!, ఐ హావ్ నో రిగ్రెట్స్!" అంది పొగరుగా బయటకు వెళ్లింది.

అక్టోబరు పదమూడు. అంటే నిన్న మోహిని దగ్గరనుంచి ఫోన్ వచ్చింది. "యమ్.డి.ని ఇవ్వాళ కలిశాను." అంది. చాలాసేపు మౌనం.. "కేరెక్టరు అంటే ఏమిటో తెలుసా నీకు? పోనీ కేరెక్టరు లేకపోవటం అంటే అయినా తెలుసా? రెండో దానికి సజీవ ఉదాహరణ నువ్వు! డర్టీపిగ్! అపాత్రదానం చేశాను. సాయంకాలం న్యూసిటీ హాస్పటల్ లోనే అబార్షన్ చేయించుకుంటున్నాను. నీ జ్ఞాపకాల్ని నాలోంచి వేళ్లతో సహా పీకేయించుకుంటున్నాను." క్లిక్ మన్న ఫోన్ చప్పుడు.

మోహిని జ్ఞాపకాలు ముగిశాయి!

సమయం తొమ్మిదిన్నర. చీకటి కాని చీకటి. బయటంతా పగటి ఎండ. తలుపులు, కిటికీల్లు మరోసారి లాగి చూశాడు సత్యప్రకాశం. వణుకుతున్న చేతుల్తో సొరుగు తీశాడు. ముఖంలో చెప్పలేని ఉద్వేగం. భయం. దూది, గాజు గుడ్డలో చుట్టిన మూటను బయటకు తీశాడు. వింత వాసనేదో గుప్పుమంది. నిన్న సాయంకాలం న్యూ సిటీ హాస్పటల్ నుంచి తెచ్చుకున్నది. నర్సు ముందు ఒప్పుకోలేదు ఐదు వందల నోట్లు ఇస్తే గానీ ఇవ్వలేదు. "ఏం చేస్తావు?" నర్సు ఆశ్చర్యానికి, ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేదు.

రెండు చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. చచ్చిపోయిన ఫేటస్. ఇంకా ఆకారం రూపుదాల్చుకోలేదు.

గాజుసీసాలో పసుపుపచ్చ రంగులో ఫార్మాల్డిహైడ్. అందులోకి మూడునెలల నిర్జీవ మానవ రూపాన్ని జారవిడిచాడు.

ఎదురుగా ఫార్మాల్డిహైడ్‌లో తేలుతూ మృత పిండం. వింత ఆనందమేదో కలిగింది సత్యప్రకాశానికి. పెద్దగా నవ్వాలనుకున్నాడు. ఎందుకో నవ్వు రాలేదు. చూస్తుండగానే లోపలి నుంచి ఏదో తెగి, తుఫానులాగా...డెడ్ ఫేటస్‌కు ఎదురుగా కూలబడి వెక్కి వెక్కి ఏడవటం మొదలుపెట్టాడు.

అట్లా ఏడుస్తునే ఉన్నాడు సత్యప్రకాశం.

సమయం, పది, పదిన్నర, పదకొండు, పదకొండున్నర......